

Ἐντα καράβια πνίγησαν καὶ δεκοχτὼ φοιγάδες
καὶ μιὰ φοιγάδα γλύτρωσε κ' ἔφερε τὰ μαντὰτα
αὐτόθι.

Κ' εὐθὺς ἔσκασ' ὁ δαίμονας καὶ γλύτρωσ' ὁ δεσπότης
Ἦπ. (Θεσπρωτ.)

Ἐσὺ μονάχη βρέθηκες 'ς τὴν τρισαχρὴ ἀγκαλιά σου
ἄζια τὸ Θεὸ γιὰ νὰ κρατᾷς πού 'ρθε νὰ μᾶς γλυτρώσῃ
Μ. Φιλήντ., Θρύλ., ἔνθ' ἄν.

Στρίφτει ἔπειτα 'ς ἐκείνους καὶ τοὺς βάνει
νὰ φιλιωθοῦνε, (κ' ἔτσι νὰ γλυτρώσῃ)
Α. Λασκαράτ., Ποιήμ., ἔνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ -
τ ὡ ρ ω 1.

γλυτσίνα ἡ, Λεξ. Πρω. Δημητρ. γλυτσίνη Λεξ. Δημητρ.
γλυτσίνη Π. Γεννάδ., Λεξικ. Φυτολογ. 744 Α. Χατζηνικο-
λάου, Τὰ καλλωπιστικά δένδρα καὶ οἱ καλλωπιστικοὶ θάμνοι
μας, 17 — Λεξ. Βλαστ. 464 γλυνκίνα Α. Τραυλάντ., Διηγ.,
1.156 γλυσίνα Ἀθῆν. κ.ά. — Μ. Τσιριμῶκ., Ὠρεσ δειλιν.,
45 γλυνκίνη Λεξ. Δημητρ. γλυτσίνι τό, Λεξ. Δημητρ. γλυνκίνη
Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *glycine*.

1) Τὸ φυτὸν Οὐισταρία ἡ σινική (Wistaria sinensis) τῆς
οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae), ὡς καὶ τὸ ἄνθος τοῦ
φυτοῦ τούτου Ἀθῆν. — Π. Γεννάδ., ἔνθ' ἄν. Α. Χατζηνικο-
λάου, ἔνθ' ἄν. Α. Τραυλάντ., ἔνθ' ἄν. Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν.
— Λεξ. Βλαστ. 464 Πρω. Δημητρ.: Σπιτάκια ἄσπρα χαρι-
τωμένα, κορυμμένα μέσα 'ς τὸ παρθενικὸ φύλλωμα τῆς λεύκας
καὶ τῆς φτελιᾶς, σκεπασμένα ἀπὸ γλυνκίνας Α. Τραυλάντ.,
ἔνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Κ' εἴμαστε μόν' οἱ δυὸ 'ς τὸ περιβόλι,
πού ὀλάνθιστη ἡ λιγόζωη ἡ γλυτσίνα
τίς ὁμορφιές της δείχνει 'ς τὸν Ἀπρίλη

Μ. Τσιριμῶκ., ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀκακία βένετη, πα-
σχαλιά. 2) Τὸ φυτὸν Κληματὶς ἡ φλόγιος (Clematis
flammula) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχυδῶν (Ranunculaceae)
Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀγροάμπελη, ἀγραμπε-
λίδα, ἀγραμπελίνα, ἀγραμπελούδα, ἀ-
γροιάμπελη, ἀγροιαμπελίδα, ἀγροιαμπελού-
δα, ἀγροιοχελιδρονιά, ἀλογάκι, ἀμπελίδα,
ἀμπελίνα, γλυνκύγι, καλαμπελοῦδες,
κλημαξίδα, κληματσίδα, κληματσίνα,
κούρμπενο, κουρπερνιά, μάης, μελτσίνα,
χαρουνιά, χελιδονιά, χελιδρονιά.

γλύτωμα τό, πολλαχ. καὶ Τσακων. (Χαβουτσ.) ἐγλύτω-
μαν Πόντ. (Τραπ.) γλύτουμα βόρ. ιδιώμ. καὶ Τσακων. (Μέ-
λαν. κ.ά.) γλύτωμαν Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Κοτύωρ.
Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) γλύτουμαν Λυκ. (Λιβύσσ.)
γούλωμα Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. Μισθ.) Λυ-
καον. (Σίλ.)

Τὸ Βυζαντ. οὐσ. γ λ υ τ ω μ α. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία πολλαχ. καὶ Καππ.
(Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Ἀργυρόπ.
Κερασ. Σταυρ. Τραπ. κ.ά.) Τσακων. (Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν
πρόκαμε νὰ χαρῇ τὸ γλύτωμά του ἀπὸ τὸ πρῶτο λιοντάρι
καὶ νὰ παρακ' παρουσιάζεται καὶ ἄλλο τρανύτερο λιοντάρι
μπροστά του! Πελοπν. (Φιγάλ.) Αὐτὸ δὲν ἦταν γλύτουμα,
ἦταν θάμα! Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τσὰ γλύτωμα 'ταῖ τηρού!
(τσά = τί, τηρού = αὐτὸ) Τσακων. (Χαβουτσ.) Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. β) Τοκετός, τῆς σημασίας προσελ-

θούσης ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ βάρους καὶ τῶν κινδύνων ἀπαλλαγῆς
τῆς ἐγκύου Καππ. (Ἀνακ. Ἀραβάν. Γούρτον. κ.ά.) Λυκαον.
(Σίλ.) 2) Ἀποπεράτωσις, συντέλεισις, τελείωσις ἔργου Εὐβ.
(Κάρυστ.) Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πάμφλ. Πολυχνῖτ. κ.ά.) Λυ-
καον. (Σίλ.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Πελοπν. (Δ. Κορινθ.) Πόντ.
(Ἀργυρόπ. Κερασ. Σταυρ. Χαλδ. κ.ά.) — Λεξ. Περίδ. Πρω.
Δημητρ.: Μᾶς ἦρθε ἀπάνω 'ς τὸ γλύτωμα τῆς δουλειᾶς Λεξ.
Δημητρ. Σήμιρα κάναμι τὰ γλυτώματα 'ς τοῦ τάδι τ'ς ἐλιές
Λέσβ. (Πάμφιλ.) 'Σ σὸ γλύτωμαν ἀπάν' Πόντ. (Χαλδ.) ||
Φρ. Ὠρεσ καλές, καλὰ γλυτώματα καὶ προικιὸ νὰ τὸ δώσῃς
(εὐχὴ κατὰ τὴν θεμελίωσιν οἰκίας) Εὐβ. (Κάρυστ.) Συνών.
βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμονή ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Σταυρ.
Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὡ ν ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-μ ο ν ῆ.

1) Γ λ υ τ ω μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἔνθ' ἄν.: Ἀρρωστον γλυτω-
μονήν 'κ' ἔχ' (ὁ ἀσθενὴς δὲν ἔχει σωτηρίαν) Πόντ. (Χαλδ.)
Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ ω μ ὁ ς 1. 2) Ἀποπεράτωσις, συν-
τέλεισις, τελείωσις ἔργου Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σταυρ. κ.ά.):
'Αοῦτο γλυτωμονήν 'κ' ἔσ (=δὲν ἔχει τέλος) Πόντ. (Ἀργυ-
ρούπ.) Συνών. βλ. εἰς γ λ υ τ ω μ ὁ ς 2.

γλυτωμός ὁ κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ. Κοτύωρ. Οἶν.) ἐγλυ-
τωμός Πόντ. (Τράπ.) γλυτουμός βόρ. ιδιώμ. γλυτουμό
Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ τ ὡ ν ω. Ἡ λ. καὶ εἰς Σομ.

1) Ἀπαλλαγὴ, λύτρωσις, σωτηρία κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.
Κοτύωρ. Οἶν.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): Δὲν ὑπάρ-
χει γλυτωμός κοιν. Ἄν κάμης ἔτσι, γλυτωμό δὲν ἔχεις, κα-
κομοῖρα! Ζάκ. Νὰ μὴν πααίνης μακριὰ 'ς τὴ θάλασσα, γιατί
ἔχει ρουφήχτρες, μὴ σὲ καταπιῇ καμμιὰ, γιατί δὲν ἔχεις
γλυτωμό Ἰων. (Σμύρν.) Ἄμα σὲ πιάσῃ 'ς τὰ χέρια του,
κακόμοιρο, δὲ θά 'χῃς γλυτωμό Πελοπν. (Φιγάλ.) Μιὰ καὶ
σ' ἔδλεξε αὐτὴ 'ς τὰ μιτόχτενά τζης, δὲν ἔχεις γλυτωμό
Κρήτ. (Νεάπ.) Ἦδὲ τὲς ἀμαρτίες πού 'καμες, γλυτωμόδ δὲν
ἔδεις Κῶς (Καρδάμ.) Νὰ μὴν ὅλο βασπατεύγῃς τὰ νερά,
νὰ βρεθῇ κανένας ἀρίτης νὰ σὲ δακάσῃ, 'ιατὶ δὲν ἔχεις γλυ-
τωμό (ἀρίτης = ὁ ὄφις δεινδρογαλῆ) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Εἶδεν
πλιά ὁ κόρακας πὼς δὲν ἔχει γλυτωμό δοῦ γλυτωμοῦ (ἐκ
παραμ.) αὐτόθι. Δὲν εἶναι γιὰ γλυτουμό αὐτὴ, μέρα μὴ
τὴν μέρα σιγουπιθαῖν' Ἦπ. (Κουκούλ.) Πῆγε κὶ παντρεῖ' κὶ
αὐτείνουν τὸν ρουχαλιάρ' π' τὸν ἔπιασαν ἀπ' τὰ τῶρα τὰ
γιοράματα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ' Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὸν
κόλλ' σὶ λῶβα κὶ γλυτουμό δὲν ἔχ', ἂν δὲν πάῃ σὶ γιατροῦς
κὶ σὶ 'σονκουμεία Στερελλ. (Περίστ.) Ἄ ντὶ κιόσσον 'τοῦ
χέρε μι, ὃ 'σ' ἔχα γλυτουμό (ἂν σὲ πιάσω εἰς τὰ χέρια μου,
δὲν ἔχεις σωτηρίαν) Τσακων. || Φρ. Πιθαμός, γλυτουμός (ὅτι
μόνη σωτηρία διὰ τοὺς πτωχοὺς ἀπομένει ὁ θάνατος) Μα-
κεδ. (Δρυμ. Καταφύγ.) || Ἄσμ.

'Σ τὸν οὐρανὸ κὶ ἂν ἀνεβῇς καὶ κάτσης μὲ τ' ἀστέρια,
κ' ἐκεῖ δὲν ἔχεις γλυτωμό ἀπ' τὰ δικά μου χέρια
Ἦπ.

Πολλὴ φουρτούνα πλάκουσιν κὶ γλυτουμός δὲν εἶναι
Μακεδ. (Σιάτ.)

Ἐν ἔχω πῖό μου γλυτωμό μηδὲ Θεοῦ βοήθεια
Τῆλ. || Ποιήμ.

Κ' εἶναι τὸ σπάραμα κὶ ὁ ἀγῶνας | γιὰ γλυτωμό πού δέ
θά 'ρθῇ

Κ. Παλαμ., Δωδεκάλ. Γύφτ²., 90 Συνών. γ λ ύ τ ι α, γ λ ύ τ ρ ω μ α 1, γ λ υ τ ρ ω μ ό ς, γ λ ύ τ ω μ α 1, γ λ υ τ ω μ ο ν ή 1, γ λ υ τ ώ ρ α 1. 2) 'Αποπεράτωσις, συντέλεισις, τελείωσις έργου σύνθηθ. καὶ Πόντ. Τσακων. (Μέλαν. κ.ά.): Δουλεύομε καὶ δουλεύομε καὶ γλυτωμὸ δὲν ἔχομε σύνθηθ. Οὐ 'ρ' ἔχουντε γλυτωμὸ οἱ δουλείε (δὲν ἔχουν τέλος οἱ δουλείες) Τσακων. 'Η δουλειά μου γλυτωμὸν 'κ' ἔχει Πόντ. Συνών. γ λ ύ τ ω μ α 2, γ λ υ τ ω μ ο ν ή 2, τ έ λ ε ι ω μ α, τ ε λ ε ι ω μ ό ς, τ έ λ ο ς.

γλυτώνω κοιν. καὶ Καππ. (Συνασσ. Φάρασ. Φλογ.) Πόντ. ('Αμισ. 'Αντρεάντ. 'Αργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.) ἐγλυτώνω Κύπρ. Πόντ. ('Ιμερ. 'Οφ. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) γλυτών-νω Κύπρ. ('Ελυμπ.) Κύπρ. (Αἰγιαλ. κ.ά.) Κῶς (Καρδαμ. Πυλ.) Ρόδ. Σύμ. Χίος (Καρδάμ. Πισπιλ. Φυτ.) ἐγλυτών-νω Κύπρ. γλυτώνου κοιν. βορ. ἰδιωμ. Εὐβ. ('Αγία 'Ανν. Αἰδηψ. Αὐλωνάρ. 'Ιστ. Κύμ. 'Οξύλιθ.) Πελοπν. (Μάν.) ἀγλυτώνου Μακεδ. (Βρία Γαλατ.) κ.ά. γλυτών-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) γλυτώνω Καππ. (Φερτ.) γλυτούνομεν ἐν Τσακων. (Μέλαν.) γλυτώνω 'μα Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γλυτούνομεν ἔμ Τσακων. (Καστάν.) γουλτώνω Καππ. ('Αραβάν. Γούρτον. Σίλατ. Τελμ. Φερτ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κολων. Νικόπ.) γουλτόνου Καππ. ('Ανακ. Μισθ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) κουλτόνου Καππ. (Φλογ. κ.ά.) κουλτόνου Καππ. (Φλογ.) γουλτόνω Καππ. ('Ανακ. Σίλατ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) γουρτόνου Καππ. (Μισθ.) Λυκαον. (Σίλ.) προστ. γλύτω Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Καππ. ('Ανακ. Συνασσ. κ.ά.) Πελοπν. (Δάρα 'Αρκαδ. Δημητσάν. Κλειτορ. Σκορτσιν.) γλύτου Μακεδ. (Πεντάπολ.) Τσακων. (Μέλαν.) γλύτα Πόντ. γούλω Καππ. ('Ανακ. κ.ά.) Λυκαον. (Σίλ.) γούτω Καππ. (Τελμ.) κούλω Καππ. (Φλογ.) Μετοχ. θηλ. γλυτωμένισσα Πόντ. (Κερασ. κ.ά.) γλυτωμέν'τ'σσα Πόντ. (Τραπ.) γλυτωκὼ Τσακων. (Χαβουτσ.) λυτεμένος Καππ. (Φάρασ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω καὶ ἐ γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ 'Ελληνιστ. ἐ κ λ υ τ ὶ ὠ. Διὰ τὸν Τσακων. τύπον γ λ υ τ ο ῦ ὅ ο υ ρ ἐ ν ι βλ. Η. Pernot, Dial. Tsakon., 256. 'Ο τύπ. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω καὶ εἰς Δουκ. Σομ. Πβ. Σ. Καψωμ., Byzant. Zeitschr. 51 (1958), 134.

1) Μεταβ., σώζω τινὰ κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Μισθ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. ('Αμισ. 'Αντρεάντ. Κερασ. Νικόπ. Οἶν. Σάντ. Σαράχ. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Βάτικ. Μέλαν. Χαβουτσ. κ.ά.): 'Ο Θεὸς μὲ γλύτωσε ἀπ' τοῦ Χάρου - θεριοῦ - λύκων - σκύλλου τὰ νύχια - τὰ δόντια - τὸ στόμα (ἐκ βεβαίου θανάτου) κοιν. Μοναχὰ οἱ δυὸ ἦτανε παντρεμένοι, τ' ἄλλα ἦτανε μικρούτσικα καὶ χαίρομαι πὺν γλυτώσανε τὸ ψυχάκι τους 'Αγαθόν. Τήνε γλυτώνουνε ἀπὸ τὸ κακὸ Κορσ. 'Ολα τὰ βότανα τσῆ γῆς τὰ ματαχειρίστηκα, γιὰ νὰ τότε κάνω καλὰ τὸν ἄδρα μου, μὰ δὲ δὸν ἐγλύτωσα καὶ τὸν ἔχασα 'Οθων. Παναγίτσα μ', γλύτω τὸ παιδί μου, καὶ θὰ βγῶ ξυπόλυτη σὲ πέντε χωριά κι ὅ,τι μαζέψω θὰν τὸ φέρω 'ς τὴ χάρη σου Πελοπν. (Κλειτορ.) Μὴ γλαίτε, γιατί κανένας δὲ γλυτώνει ἀπὸ τὸ μαῦρο θάνατο Πελοπν. (Ξεχώρ.) 'Επνίγουνδνε 'ς τὸ βοταμὸ τὸ κοπέλι καί, νὰ 'χα μὴ βέσουνε δυὸ-τρεῖς ἄδρες νὰ τὸ γλυτώσουνε, θελὰ 'ναι πνιμένο Κρήτ. (Μαλάκ.) Νὰ εἶνι βλουημένα αὐτὰ τὰ β'νά, νὰ γλυτώσ'ν πουλλὰς ψ'χὲς 'Ηπ. (Καταρρ.) Πιτάει τὴν πέτρα κατα'ῆ κι π'λαλάει νὰ γλυτώσ' τοῦ πιδί τ'ς Θεσσ. (Δομοκ.) Τοὺν γλύτουσα ἰκεῖνον κι ξι-γλύτουσα κι 'γὼ Μακεδ. (Χαλκιδ.) Τοῦ γαρπὸ πὺν ἔδασις 'ς τοῦ κατώι σ', τούρι γλύτουσις, τοὺν ἔεις σίγουρου Σάμ.

Νὰ μᾶς γουλτώης ἀπ' ἐροῦ σὰ φθέρια (νὰ μᾶς γλυτώσης ἀπ' αὐτὰ τὰ παιδιὰ) 'Αραβάν. 'Αι-Βλασίτση, γούλτου μι! (ἄγιε Βλάσιε, σῶσε με!) Μισθ. Κορίτθ', ἐγὼ νὰ τὸ φέρω ἓνα γιαιτρικὸ καὶ νὰ τὸ γουλτώσω Φλογ. 'Αι-Χαράλαμπον ἐγλύτωνεν τὰ βερσεμέντζας (= ἐγκύους) 'Αντρεάντ. 'Αι-Γιώργη, γλύτω με Συνασσ. 'Εγλύτωσέ με ἄσ' σὸν θάνατον ὁ γιαιτρὸν Τραπ. Χαλδ. Ποῖ' νὰ ντὶ γλυτούη τ' ἀργὰ ἀπὸ τὰ μάτη ντι; (ποιὸς νὰ σὲ γλυτώσῃ τὸ βράδυ ἀπὸ τὴ μητέρα σου;) Μέλαν. Γλυτωκότε 'τά νι τὰ βουβάλια (γλύτωσαν, ἔσωσαν τὰ βουβάλια) Χαβουτσ. || Φρ. Φτηνὰ τὴ γλύτωσε ἢ τὴ γλύτωσε παρὰ τρεῖς ἢ ἀπλῶς τὴ γλύτωσε (ἐνν. τὴν ζώην ἢ ἀπλῶς τὸ κακόν, ἐπὶ τοῦ μόλις σωθέντος ἀπὸ προφανῆ κίνδυνου) κοιν. Τὸν γλύτωσε ὁ Θεὸς (ἦτοι τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὰ βάσανα τῆς ζωῆς ἢ τῆς ἀσθενείας, ἐπὶ ἀποθανόντος) πολ-λαχ. Αἰάολος τὸ ἓνα πὺν γλύτωσα (ἦτοι οὐδὲν διέσωσα) Κί-μωλ. || Παροιμ.:

'Οποῖος φυλάει τὰ παλιά, γλυτώνει τὰ καινούργια (ἢ λογικὴ οἰκονομία ἀποφέρει κέρδος) Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.² σ. 220. 632.

'Οποῖος κρατάει τὴ γλῶσσα του, γλυτώνει τὸ κεφάλι του Πελοπν. (Σκορτσιν.)

'Αγλύτουσέ μ' ἀπὸν ὥρα, νὰ ζήσουν χίλια χρόνια Μακεδ. (Βρία) || 'Ασμ.:

Εκκληρὸς εἶναι ὁ θάνατος μὰ δούδει κ' εὐτυχία, γιὰτὶ γλυτώνει τὸ κορμὶ ἀπὸ τὴν τυραννία Κρήτ. (Μόδ.)

'Εγὼ γιὰ σένα ἤρθακα, ἐσένα νὰ γλυτώσω κι ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ θεριοῦ νὰ σὲ ξελεφτερώσω Πελοπν. (Μαχαθ.)

'Αγιε μ' 'Αη Γιώργη γλύτω' με ἀπ' τῶν Τουρκῶν τὰ χέρια

νὰ φέρ' ὁκάδες τὸ κερὶ καὶ λίτρες τὸ λιβάνι Πελοπν. (Σκορτσιν.)

Πουλλάκια μ' ἄγρια κ' ἡμερα, | νὰ μὲ γλυτῶτε σήμερα, ἄγρια καὶ μερωμένα, | γλυτῶτε με καὶ μένα Πελοπν. (Καρυὰ Κορινθ.)

'Σ τὰ χέρια σου μπερδεύτηκα καὶ ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ; Μεγίστ.

'Απὸ βροδὲς κι ἀπ' ἀστραπὲς κι ἀπὸ χαλάζ' καὶ χιόνι κι ἀπὸ τ' 'Αρβανταίκα ὁ Θεὸς νὰ σὲ γλυτώνῃ

'Αντίπαξ. Παξ. 'Η σημ. καὶ εἰς Μαλάκ., Χρονογρ. 384.7 «τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη... ἀλλὰ ἐγλύτωσόν με». Συνών. γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, λ ε υ τ ε ρ ὶ ὠ ν ω, λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε γ λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε λ υ τ ὶ ὠ ν ω, ξ ε σ ὶ ὠ ν ω, σ ὶ ὠ ν ω.

2) 'Αμτβ., σώζομαι, ἀπαλλάττομαι ἀπὸ τινος δυσχερέστου, ὀχληροῦ προσώπου ἢ πράγματος κοιν. καὶ Καππ. ('Ανακ. 'Αραβάν. Μισθ. Σίλατ. Συνασσ. Τελμ. Φάρασ. Φερτ. Φλογ.) Πόντ. ('Αντρεάντ. 'Αργυρόπ. Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. (Μέλαν. Χαβουτσ.): Γλύτωσα τὸ γράψιμο - τὸν κόπο - τίς φωνές του κοιν. Γλύτωσα ἀπ' τὸ θάνατο κοιν. Δὲ γλυτώνει, τὸ Θεὸ νὰ 'χη πατέρα (εἰς οὐδεμίαν περίπτωσιν δύναται νὰ σωθῇ) κοιν. 'Αλλ' αὐτὴ πορηρὴ ἐπρόλαβε κ' ἐβῆκε 'ς τὴ γάμαρά της κ' ἐκλείσει τὴ βόρτα κι ἐγλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια της Κρήτ. Γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὸ ἀμπόδεμα φοροῦσαν ὁ γαμπρὸς καὶ ἡ νύφη ἓνα βρακὶ ἄπλυτο Πελοπν. ('Αρν.) Τώρανες γλυτώσανε οἱ νοικοκυράδες ἀπὸ τὰ γανώματα καὶ γανωματῆδες Πελοπν. (Κοπκν.) Εἶχα ὁμως τῶιπ'νήσου φόριμα κι τοῦ ἰδίου χονδρά σκ'φού-νια 'ς τὰ πονδάρια μ' κι ἀγλύτουσα ἢ καημένους (τῶιπ'νήσου

